

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα τρία,
δραΐσις καί φιλοπατρία.

Δέκατον κι' όγδοον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καί συνδρομαί—άπ'εύθείας πρός έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κτ'ώ φράγκα εΐναι μόνο.
Γιά τ'ά ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα καί 'στ'ό χέρι.

Δώδεκα μηνός 'Απρίλην,
όπου βγαίνει τ'ό τριφύλι.

Πούντος ένενήντα κι' έπτακόσα κι' έξη
κι' εΐς άγώνας ίππων ό λαός άς τρέξη.

'Ας τ'ό μάθουνε κι' οί 'λίγοι κι' άς τ'ό μάθουν κι' οί
[πολλοί...

έκτος τόμος εξέδ'όθη. Φιλοσόφου Φασουλή.
Μα κι' αύτός ό νέος τόμος μ' όλα τ'άλλα μας βιβλία
καί 'στ'ό σπ'ήτι μας πωλείται καί 'στ'ά βιβλιοπωλεία.

**Φασουλής καί Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Π.—Χριστός άνέστη, Φασουλή...

Φ.— Χριστός άνέστη, βλάμη...
φέρτε κρασί, μωρέ παιδιά, καί κάμποσο σαλάμι,
σέ χόρτα νά καθίσωμε,
νά πιούμε, νά μεθύσωμε,
κι' ή κλασικαΐς ή μύταις μας νά γίνουνε παντζάρια,
κι' έπειτα φόρα τ'ά σπαθιά καί φόρα τ'ά χαντζάρια.

Φ.— Πάσχα Κυρίου, Φασουλή,
κι' άλαλητό καί κτύποι,
μά δέν 'σκοτώθηκαν πολλοί
κι' έχω μεγάλη λύπη.

Φ.— Πάσχα Κυρίου καί χαρά,
πλήν δέν έβρόντησαν πυρά
σάν πέρσιν, σάν καί πρόπερσιν 'στην πόλιν τ'ης Παλλάδος,
τήν δόξαν τ'ης 'Ελλάδος,
διό θρηνώ τήν σήμεραν ώσάν 'Ιερεμίας
τόν ζήλον του Γεννήσαρλη καί τ'ης 'Αστυνομίας,
πού τούς Ρωμηούς δέν άφησαν, βρέ Περικλή, κι' έφέτος
νά σκοτωθούν άδελφικώς καί νά σφαγούν άνέτως
μέ μάχαιραν άμφίστομον καί μέ κουμπούρας βόλι,
κι' έτσι δέν εκατάλαβαν Λαμπρής πώς εΐναι σχόλη.

Π.—Πάσχα Κυρίου, Φασουλή, κι' όμόνοια κι' άγάπη
μέ πόλεμον αίμοχαρή καί μέ μπαλτζ'ατσάπη.

Πάσχα μεγάλον καί σεμνόν,
πού βρόντοι σέ τρομάζουν,
καί σάν του Πάσχα τόν άμνόν
Σταυραετοί σέ σφάζουν.

Φ.—Πάσχα Κυρίου, Περικλή, φιλιά, λαμπάδες, φώτα,
πού μέ χιλιάδες έκατό καί πλέον βαρελότα
πολεμικάς έπλήρωσαν του κράτους άποθήκας,
κυρύτεντες περιφανείς κατ' άλλοπίστων νίκας,
κι' έγέμισαν τάμπάρια μας μέ πυρομαχικά
καί μ' όπλα φοινικά,
καί χάρις 'στόν Γεννήσαρλη καί 'στην 'Αστυνομία
ό Ντεληγιάννης κι' άπ' αύτά θά κάν' οίκονομίζ.

Π.— Πάσχα, θρίαμβος πολός,
πανηγύρι σέ δαφνώνας,
'πήγαν κι' οί Βασιλείς
όπως πάντα 'στούς στρατώνας,
κι' εΐπαν κι' άκουσαν άστεΐα μέ πιπέρι καί μ' όλάτι
καί τούς 'φώναξαν σπαλλάτη.

Φ.— Πάσχα, πού κι' ό μπαλπαλής,
άρας τύλας τ'ης Βουλής,
ώσάν 'Αγγελος λευκός
καί γλυκός κι' εΐρηνικός
άγρυπνος παραφυλάττει τήν Βουλήν τήν κορυφαίαν
κορδονόμενος καί πάλλον τήν ξυλινήν του ρομφαίαν.

"Ερι πάλι Πασχαλιά
κι' έλικάμπυκες χοροί,
καί του κόσμου τ'ά σκυλιά
χαιρετούν τόν Θεόδωρ,

που κατήγγησε τὸν φόρον τὸν δυσφόρητον τῶν σκύλων
πρὸς χάραν τῶν κυνοφίλων.
Πλὴν θεμὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν γέροντα κηρύττει
κι' ἡ σκιά τοῦ Γκιουλ ἐκείνου, προσφιλοῦς μου μακαρίτη.

Π.— Πάσχα, φόρα τῆς κουμπούρας,
Πάσχα λάμπων καὶ μαρμαίρων,
ποῦ δὲν βλέπομε τῆς μούρας
τῶν ἀγίων μας πατέρων.

Πάσχα νέον καὶ φαιδρόν,
καὶ τὴν σκόνῃ τῶν ἐδρῶν,
ποῦ καθίζουν οἱ σωτήρες,
τὴν σκουπίζουν οἱ κλητήρες.

Ποῦ τοῦ Ράλλη τὸ κουδοῦνι;
ποῦ τὸ τρέμον τὸ πηγοῦνι.
Μπερτοδούλων, Μπερτολδίνων,
καὶ ρητορικῶν σειρήνων;

Ποῦ τῶν νόμων λειτουργίαι;
ποῦ Λιμπρίτη Στρατηγίαι;
ποῦ καὶ Στόλοι καὶ Στρατοὶ
καὶ σταφίδων κοπετοὶ;
Πάντα τέφρα, στάκτη στάκτης,
πάντα λόγων καταρράκτης,
κι' ὑπὸ χάρτινον σωρὸν
ἀνεπαύθη πρὸς καιρὸν
ὡς ὑπὸ σκιάν ἐλάτης
Θοδωρῆς ὁ Στρατηλάτης.

Φ.— Πάσχα νέον, θεῖον πνεῦμα ὅτων Ἑλλήνων τὰ κεφάλαια,
Πάσχα, ποῦ χάσαν πολλοὶ [λίστα,
μέ τὸν γέρο μπαμπάλῃ
καὶ ταῦτά καὶ τὰ πασχάλια.

Πάσχα, δόξα ὅτῃ γωνιά μας,
κι' ἂν ἀνάψωμε φωτιά
μέ τῶν νόμων τὰ χαρτιά
καὶ νὰ ψήσωμε τάρνιά μας.

Πάσχα, πάλι κοκορέτσι
φάτε καὶ τρυφήσετε,
καὶ σὲ γείτονος κοτέτσι
κότα μὴν ἀφήσετε.

Πασχαλιά, ζωὴ καὶ κότα,
χείλη γλυκοφιλημένα...
δῶστε μας τὰ βαρελότα,
δῶστε τὰ κατασχεμένα.

Πλήττω δίχως βαρελότα καὶ δὲν νοιώθω Πασχαλιά...
μοῦρχειται, βρέ Περικλέτο, νὰ σοῦ σχίσω τὴν κοιλιά.

Ἡμέρα πανηγύρεως Ἑλληνικῶς εὐθύμου,
ἡμέρα πανηγύρεως καὶ γελά σου, παπαροῦνα μου...
μέσ' ὅτῃς εἰρήνης τὴν χαρὰ τροχίζω τὸ σπαθί μου
καὶ ὅτου πολέμου τὴ βοή τροχίζω τὴν πατοῦνα μου.

Π.— Κι' ὅπότεν ἦλθε κι' ἡ δὴς τῶν Γερμανῶν Πριγκήπων
ἀντήχ' ἡ πόλις τοῦ πυρὸς μέ βαρελότων κτύπον,

κι' ἡ θεία κόρη τοῦ Διὸς ὑπὸ σκιάν λαδάρων
ἐσήκωνε τὸ δόρυ,
καὶ τῆς Βουλῆς ἡ φάμπρικα πολλὴν κατὰ βαρβάρων
παρλάταν μᾶς ἐδώρει,
κι' ἐθαύμασαν τέρχαιά μας κι' οἱ θεοὶ Καίσερινοι
καὶ ντονερέβετερ κρᾶξαντες ἀπῆλθον ἐν εἰρήνῃ.

Κι' ὁ Κάιζερ τοὺς ῥώτησε μέ τρόπο, χασιμέρη,
πῶς πέρασαν καὶ τῖδανε καὶ ὅτ' ἀδικά μας μερὶ,
κι' ἐκεῖν' οἱ δύο γελαστοὶ
ἀπῆλθον Γερμανιστί.

Ἰδαμεν Παρθενῶνεν,
Οὐσσάρεν οὐντ Δραγόνεν,
οὐντ Στρατηγῶν γαλόνεν,
σπαθάτεν οὐντ κανόνεν,
κι' ἐφάγαμε καὶ σκόνεν.

Φ.— Πάσχα, φρόνημα γενναῖον
κι' ἐορτὴ Παναθηναίων,
ποῦ τῆς Ἀθηνᾶς τὸν πέπλον τὸν σηκόνουν καννηφόροι
Φραγκολεβαντίνων κόρκις,
καὶ κομψαῖς σεισοπυγοῦν
καὶ νυμφίους κυνηγοῦν.

Πάσχα, χάσκα κεχηναίων,
κι' ἐορτὴ Παναθηναίων,
καὶ φιλάρχαιοι βρακκάδες μέ γαρούφαλο ὅτ' αὐτί,
ὅπου γρήγορα κι' αὐτοὶ
ὅτ' ὦν Φραντζέζο τὸν Τρουφιέ θὰ συγχάξουν τακτικὰ
νὰ τοὺς μάθῃ, Περικλῆ, ν' ἀπαγγέλλουν Γαλλικά,
καὶ τῆς πρὶν φοῦ φοῦ λὰ βράκας νὰ ξεχάσουνε τὰ χροῖα
καὶ νὰ παίζουν κομωδίας τοῦ Μπισσὸν εἰς τὰ σαλόνια.

Π.— Κι' ἐγὼ μέσ' ὅτῃν Ἀκρόπολι συλλογισμένος ἔμπα
κι' ἐκεῖ πολλοὺς εὗρηκα,
κι' ὠνευρεοῦμουν ἔξυπνὸς παρὰ τὸν Παρθενῶνα
τοὺς ταρινούς μας τοὺς καιρούς καὶ τὸν χρυσοῦν αἰῶνα,
καὶ δύο νίκας μ' ἔκσταιν προσεῖδα κεχηναίων
τὴν ἄπτερον τὴν παλαιάν, τὴν περωτὴν τὴν νέαν,
ἀλλὰ κι' ἐκεῖνον ἔβλεπα τὸν γλύπτη τὸν Φειδίαν
κι' ἐσκάλιζε σὲ μάρμαρο τὸν Θοδωρῆ τὸν Δία.

Κι' ὅλος τῆς Ἀκροπόλεως συνεκλονεῖτ' ὁ βράχος
κι' ἀντήχουν νικητήρια πομπῆς καλλιστεφάνου,
κι' ὁ παλαιὸς Θεμιστοκλῆς ὁ Σαλαμινομάχος
ἀλαμπρατσέτα ἦγαινε μετὰ τοῦ Καραπάνου,
κι' ἐκύτταζα τοῦ Στόλου μας τὰ θωρηκτὰ φρενήρη,
ὅπου παρέπλεαν ἀργὰ μέ παλαιὰς τριήρεις.

Κι' ἐφλοίσβιζαν τὰ κύματα πελάγους κυανοῦ,
καὶ πλήρης δόξης καὶ τιμῆς
ἡ Περιοκτόνος Σαλαμίς
τὰ τρόπαιά της ἔλεγε πρὸς τὸ Καραμπουρνό.

Κι' ἐστεφανώνετο μ' ἀφροῦς θαλασσομάχος Ἀρης,
κι' ἀνάμικτα μέ δόρατα καὶ Περσικὰς κιδάρεις
ἦσαν καὶ πλῆθος ἀστακοὶ
πραγματικῶς ὀρεκτικοί.

Ὁ γέρος ὁ δημοφιλὴς
ἄγγελος φύλαξ τῆς Βουλῆς.

Κι' ἐκίρτων Ὀλυμποί Θεῶν καὶ τὰ βουνὰ τῆς Ἰδης
κι' ἡ κνίσσα τῶν κοκορεσιῶν ἀνέβαινε ψηλά,
κι' ὁ δίκαιος ὁ παλαιός, ὁ μέγας Ἀριστείδης,
ἐπὶ αὐτὸς ἐπῆγαινε μέ τὸν Ζυγομαλά,
κι' ὠμίλουν σοβαρώτατα περὶ δικαιοσύνης
καὶ ρουσφετιῶν παντοειδῶν τῆς νέας Ρωμοσύνης.

Καὶ στρατηγοὶ τῶν παλαιῶν μέ τοὺς σημερινούς,
συζητητὰς δεινούς,
περὶ τῆς Διοικήσεως τῆς Γενικῆς πολλὰ
ἐλάλουν σιγαλά,
κι' ὁ Κίμων τοὺς ἐρώτησε μετὰ περιεργείας
εἰ θὰ γένουν τὰ σχέδια τὰ περὶ Στρατηγίας.

Κι' εἶδα λιμοκοντόρους
πολλοὺς καὶ διαφόρους
μέ τὸν λεβέντη τὸν παλιό, μέ τὸν Ἀλκιβιάδη,
νὰ βάζουν ὅτ' ἐσημάδι
μὴ γίγαις τῶν καφφενέδων μας καὶ νύφαις φλογεραῖς
καὶ νὰ κρεμοῦν λουκάνικα ὅτων σκύλων τῆς οὐρᾶς.

Εἶδα τὸν κόσμον τοῦ σαρμου καὶ κόσμον μονογίτανα
κι' εἶδα καὶ τὸν Ἀριεδίων καὶ τὸν Ἀριστογείτονα,
κι' ἐπρόσφεραν τὰ ξίφη των κουμμένα σὲ μυρτιάς
ὅσους Ράβεσιπέρους τῆς Βουλῆς, ποῦ βγάλανε φωτιάς,
καὶ τοῦτοι πῆραν τὰ σπαθιά κι' ἐπέταξαν τὰ μύρτα
καὶ μανιώδεις ἀναψαν σὰν ἀσφαλὴς σπέρτα.

Ἀρχαῖοι Κερυάτιδες χόρευαν μενουέτο
μαζί μέ τῆσας γράϊας
τῆς μάδας Ταναγραῖας,
κι' ὁ Περικλῆς ὁ παλαιός μ' ἔμε τὸν Περικλέτο
ἔμπρὸς ὅσους δικούς μας εὐγενεῖς ἀμίλητος ἐπέρασε
καὶ μὴ φορὰ τοῦς ἄκουσε καὶ δεκαπέντε ἔξωρεσε.

Καὶ τσαρωχάδες εὐγενεῖς ὠρθώνοντο μακρόλαιμοι
καὶ ἐξύπνησαν κατὰπληκτος, ὡ κεφαλή ζευέκα,
καὶ τραγοῦδοῦσαν γύρω μου μεπεκοῦδες φιλοπόλεμοι:
καλὸς εἶμαι γιὰ πόλεμο, καλὸς καὶ γιὰ γυναῖκα.

Φ.— Πάσχα κι' ἀγῶνες ἵππικοι ὅτ' Ὀδηλατοδρόμιον,
κι' ἵππων κι' ἵππεων περωτῶν Πινδαρικῶν ἐγκώμιον.

Ἐκεῖ καὶ πλῆθος ἄλογα καὶ πλῆθος Ἀμαζόνων,
καλλίτερον τῶν παλαιῶν, ποῦ κρατερῶς ἐνίκησε
τὸν νικητὴν Ἀλέξανδρον τῶν πάλαι Μακεδόνων,
καὶ παρὰ τὸν Θερμόδοντα τὸν ποταμὸν κατοίκησε.

Ἐκεῖ γαλόνια λαμπερὰ
καὶ σπάθαις καὶ σπιρουνία,
καὶ παραμάναις καὶ μωρά,
ποῦ βγήκαν ἀπ' τὴν κούνια.

Ἐκεῖ πολλοὶ χαζεύανε
κι' ἦλθαν κι' ἀπ' τῆς παράγγαις,
καὶ γόπαις ἐμαζεύανε
καμπόσοι ποῦροι μάγγες.

Ἐκεῖ καὶ σπρώξιμο πολὺ, μὰ καὶ παραδαρμένοι,
τραβῶντας ἀπ' ὀπίσω των κι' ὅλη των τὴν φαμήλια,
μὰ τούτους τοὺς ἀγῶνας μας ἐτίμησαν καὶ ξένοι
καὶ ἄλογα σὰν ἄνθρωποι χορεύεκε καδρίλια.

Τότε δὴ τότε, Περικλῆ, τσακίσματ' Ἀμαζόνων,
καὶ νάζια καὶ λιγώματα,
κι' ἄλλα πολλὰ καμώματα
τῶν νεωτέρων χρόνων

Καὶ φύρδην μίγδην ἄλογα καὶ λογικὰ μαζὶ
κι' ἱππῶται καθβαλάρηδες καὶ χάσκοντες πεζοί,
καὶ φύρδην μίγδην πρόστυχαις καὶ ντιστεγκέ ραπάναις,
κι' Ἑγγλέζικα καὶ Γαλλικά, ποῦ γύρευες λεκάναις.

Ἐξαφνα βλέπω, Περικλῆ, μόνο καὶ μοναχό του
κι' ἐν' ἄλογο ξερακιανό,
ψωριάρικο κι' ἐλεεινό,
καθὼς τὸν Ἀχαμνόντα τοῦ πάλαι Δὸν-Κιχώτου.

Κι' ἐρώτησα περίεργος τοὺς φέροντας τὰ πρῶτα
σέ ποιὸν ἀνήκει τῆς τόσης ξηρασίας,
κι' ἐκεῖνοι τοῦτο δείχνοντες σ' ἐμέ τὸν κεχηνότα
μοῦπαν πῶς εἶναι τῆς ψωροεξουσίας.

Σέ 'λίγο νὰ κι' ὁ Θεοδωρῆς 'στὴ ράχη του καθβάλα
κι' ἀρχίζει τὴν πηλάλα,
καὶ τρέχουν γοργοπόδαροι γιὰ νὰ προφθάσουν τάτι
Ζαήμης ὁ μουστακαλῆς κι' ἡ γόβα τοῦ Κορφιάτη.

Ἄτι σακάτικο, τὸ λένε ψώρα,
ὅσο κι' ἂν δέρνεται δὲν πέρνει ψόρα.
Δὲν ἔχει σέλαις καὶ χαλινάρια
καὶ μόλις σέρνει λιγνὰ ποδάρια.

Ἀνεκδιήγητα τὰ βάσανά του,
καὶ γδέρνουν λαίμαργα τὰ πισινά του
μυίγαις ἐλέγχων, κι' αὐτὸ πονεῖ,
κι' ὅλο τὸ ξύνουν ἱππεῖς τρανοί.

Ἀκούει πόλεμο, τὸ πιάνουν φόβοι,
καὶ τότε γρήγορο λάσπη τὸ κόβει,
κάτω τὴν χαίτη του, κάτω ταῦτιά,
φεύγει καὶ πίσω του ρίχνει χαρτιά.

Ὡς τὸς ὁ γέρος πετᾷ 'στὸν ὄμο
κι' ἐκεῖνο κάνει πῶς πέρνει δρόμο,

κι' ὁ Κόντες τρέχει μὲ τὸν Ζαήμη
γιὰ νὰ προφθάσουν τέτοιο φοφῆμι.

Τρέχει καὶ τρέχει μὲ τὸν παπποῦ
κι' ὅλοι ῥωτοῦνε : ποῦ πάει, ποῦ ;
πάει νὰ πιάσῃ τὴν Ἀλεποῦ.

Ὁ Θεοδωράκης ὥσάν καὶ πρῶτα
τρέχει μ' ἐκεῖνο καὶ στάζ' ἰδρώτα,
κι' ὁ κόσμος στέκεται καὶ τοὺς κιαλάρει
καὶ κλαίει κι' ἄλογο καὶ καθβαλάρη.

Π. — Αὐρίον εἶναι τοῦ Θωμᾶ, κι' ἐγὼ καθὼς ἐκεῖνον
'στὰ μεγαλεῖα δυσπιστῶ τῶν τωρινῶν Ἑλλήνων.

Φ. — Κι' ἐγώ, καυμένη Περικλῆ, δὲν ἔχω διόλου πιστὴν
μήτε τὴν ἐλαχίστην
'στὴν κατ' αὐτὰς ἀνάστασιν τῆς εὐκλεοῦς φυλῆς
καὶ ξύνω τὸ στομάχι μου 'στὰς πύλας τῆς Βουλῆς.

Ἐπὶ τοὺς τύπους σаниδοξύλων
κι' ἐπὶ τοὺς ψήφους φαγάδων φίλων
τὰ δάκτυλά μου βάζω κι' ἐγώ
καὶ τῶνα κι' ἄλλο φιλολογῶ,
καὶ τοὺς Μεσσίας ἐψάυσα, μὰ
δύσπιστος μένω σὰν τὸν Θωμᾶ.

Καὶ μὲ φέρνουν ἄρην ἄρην 'μπρὸς σέ μαγικούς καθάρους
καὶ μοῦ δείχνουν κατὶ κλέφταις,
ποῦ τὰ ψεύτικα διαμάντια τὰ πουλοῦν γι' ἀληθινὰ,
κι' ἄλλους, ποῦ βουτοῦν 'στὸν ἄδικο τῆς μουφλούζας καρπῶν
καὶ μοῦ λένε : μὴ διστάζῃς καὶ χρυσαῖς κημπάναις ἀπὸ
κι' ἔλα πίστεψε μ' ἐμᾶς,
μὰ τοῦ κάκου, μὰ τοῦ κάκου,
μένω δύσπιστος Θωμᾶς.

Βλέπω νέα Μετζίτηδων κι' Ὀσμανιέδων μεγαλεῖα
καὶ στραφέντα πρὸς τοὺς Τούρκους τὴν συμμαχικὴν μάχην
καὶ 'στὰ στέρνα τῆς Ἑλλάδος ἀνευρίσκω μεταλλεῖα,
ποῦ χουν μέσα πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν λίθον τὸν ψευτῆ.

Βλέπω κι' ἄλλα, ποῦ μὲ κάνουν νὰ φωναῶ πῶ πῶ πῶ
μὰ δὲν πρέπει νὰ τὰ πῶ.

Βλέπω πάλιν πῶς προσμένει πολεμάρχους ξαπλωμένους
ἐτοιμοὶ ὁ λουκουμάς,
μ' ὅλα ταῦτα δὲν πιστεύω 'στὴν ἀνάστασιν τοῦ γένους
κι' εἶμαι δύσπιστος Θωμᾶς.

Π. — Καλὰ κάνεις, μὴν πιστεύῃς, σύντροφέ μου κοκκαλιάρη
κι' ἓνα μόνο νὰ πιστεύῃς πῶς θὰ ξαναφῆς στηλιάρη.
Λοιπὸν ὅσοι τρεῖς σθερχιαῖς
καὶ καμπόσαις χαστουκιάς.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Κωδὶξ νομοθεσίας Ἑλληνικῆς, βιβλίον
ὅλην τὴν ἐν ἰσχύϊ νομοθεσίαν κλείον.
Λιακόπουλος Ἠλίας ὁ συγγραφεὺς αὐτῆς,
σπουδαῖος τμηματάρχης, ἀλλὰ κι' ὑψηλότης,
κι' ἐκδότης ὁ Κολλάρας, ὁ τῆς Ἑστίας Γιάννης,
μηδεμιὰς πρὸς τοῦτο φειδόμενος δαπάνης.